

Καταρχάς, σου ζητώ συγγνώ μη προκαταβολικά που θα ανα-γκαστώ να σου μιλήσω στον ενικό. Το κάνω για δύο λόγους: πρώ τον για να κερδίσω την αμεσότητα...

που αυτός προσφέρει - μπας και με ακούσεις έστω αυτή τη φορά - και δεύτερον γιατί ο πληθυντικός είναι δείγμα σεβασμού και πίστεψέ με - όσο και να το θέλω - αδυνατώ να σου συμπεριφερθώ έτσι.

Για αρχή, ας αναφερθούμε στα βασικά, στα - **θεωρητικά** - αυτονόητα: Η Ελλάδα, όπως και ολόκληρος ο πλανήτης, έχουν τεθεί υπό καθεστώς απόλυτου τρόμου.

Τρόμου,

ναι. Όπως ακριβώς στο γράφω. Προσπαθούμε όλοι να διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας και σαφώς αυτό πρέπει να κάνουμε τούτες τις δύσκολες στιγμές, ωστόσο στο πίσω μέρος του μυαλού μας όλοι οι νοήμονες άνθρωποι τρέμουμε στην ιδέα μήπως η κατάσταση ξεφύγει από τον έλεγχο και κάποιο από τα πιο «μαύρα» κεφαλαία της Παγκόσμιας Ιστορίας επαναληφθεί...

Ο κορονοϊός εξαπλώνεται ώρα την ώρα και στην Ελλάδα. Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει την ώρα που γράφονται αυτές οι σειρές, ούτε καν η επιστημονική κοινότητα, με βεβαιότητα πού και πότε θα σταματήσει. **Οι στιγμές είναι κρίσιμες**. Έκλεισαν τα σχολεία, έκλεισαν οι επιχειρήσεις, μένουμε στα σπίτια μας, εφαρμόζουμε μέτρα που δεν είχε ποτέ κανείς μας φανταστεί ότι θα πρέπει να πάρουμε όπως το να ψωνίζουμε με κάρτα στο σούπερ μάρκετ ή να φοράμε γάντια βγαίνοντας από το σπίτι για να πάμε μέχρι το φαρμακείο. Και το ουσιαστικότερο: φοβόμαστε να αγγίξουμε ο ένας τον άλλον,

φοβόμαστε να αγκαλιάσουμε τα αγαπημένα μας πρόσωπα

, «απομονώσαμε» τους γονείς και τους παππούδες μας για να μην τους εκθέτουμε σε κίνδυνο.

Κι ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, το μόνο που εσύ έχεις να κάνεις ως υπεύθυνος πολίτης της χώρας που λες ότι αγαπάς είναι ένα και μόνο πράγμα: **Να μείνεις σπίτι σου!**

Τι έχεις κάνει έως τώρα;

• Έκλεισαν τα σχολεία και εσύ πήρες τα παιδιά σου και τα πήγες στο πάρκο και την παιδική χαρά την ίδια μέρα. Μπήκε λουκέτο και σε αυτά μπας και καταλάβεις!

• Την επόμενη ημέρα, και αφού σου είπαν ότι η δουλειά σου κλείνει προσωρινά για την ασφάλειά σου ή σου έδωσαν την άδεια ειδικού σκοπού, ξεχύθηκες στις καφετέριες, τα μπαρ και τα εστιατόρια. Κι ήρθε το κράτος και σου είπε: «Επειδή είσαι ηλίθιος τελικά και δεν καταλαβαίνεις, στα κλείνω κι αυτά».
• Δεν σταμάτησες, όμως, εκεί! Γιατί εσύ είσαι «έξυπνος»! Βρήκες τον τρόπο να κάνεις την... επανάσταση της ηλιθιότητάς σου. Με τον ήλιο να... καίει, πήγες στις παραλίες με την παρέα σου να κάνετε το μπάνιο σας και να πιείτε το καφεδάκι σας στην ξαπλώστρα. Και ήρθε και πάλι η Πολιτεία και σου είπε: «Επειδή το επίπεδο της ανευθυνότητάς σου δεν εντάσσεται πια σε πλαίσια και είναι μη μετρήσιμο, κλείνω τις οργανωμένες παραλίες, κλείνω τα χιονοδρομικά, κλείνω τα εμπορικά κέντρα, κλείνω τα εμπορικά καταστήματα».
• Και ξέρεις τι έκανες ρε φίλε; Την επόμενη ημέρα εσύ πήρες τα βουνά, που δεν μπορεί να στα κλείσει κανένα Κράτος, εκτός κι αν βγάλει Αστυνομία και Στρατό στους δρόμους.

Αυτός είσαι!

Και όλα αυτά τα έκανες ενώ τα κρούσματα του Covid-19 πολλαπλασιάζονται. Τα έκανες την ώρα που στη γειτονική και πανίσχυρη, θεωρητικά όπως αποδείχθηκε, Ιταλία κ**άθε μέρα πεθαίνουν 350, 400, 500 άνθρωποι**

και το σύστημα Υγείας έχει φτάσει στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

Αλλά εσύ ξέρεις! Ξέρεις τα πάντα! Γνωρίζεις καλύτερα από τον καθένα! Πέθαινε κόσμος στην Κίνα κι έλεγες: **«Έλα μωρέ τρώ νε νυχτερίδες εκεί, καλά να πάθουν»!** Πέθαινε κόσμος στην Ιταλία κι έλεγες:

«Έλα μωρέ κάτι έκαναν λάθος, σε εμάς δεν θα έρθει»

.

Τώρα που έφτασε στην πόρτα σου, ίσως και στο σπίτι σου; **Αλήθεια, τι κάνεις τώ ρα;** Απορώ στ' αλήθεια κι εγώ κι εκατομμύρια ακόμη Έλληνες τι διάολο συμβαίνει στο μυαλό σου. Πώς λειτουργεί ο εγκέφαλός σου και πώς αντιλαμβάνεσαι την έννοια της **κοινωνικής ευθύνης** .

Είσαι ο ίδιος όμως - και βάζω στοίχημα - που αύριο θα διαμαρτυρηθείς επειδή δεν βρίσκεις κρεβάτι στο νοσοκομείο για εσένα ή τον πατέρα σου, που μιλάς για θεωρίες συνομωσίας και ανύπαρκτους ιούς, που θα χτυπήσεις το χέρι στο τραπέζι το μεσημέρι την ώρα του φαγητού και θα πεις με τη συνήθη βεβαιότητα που σε χαρακτηρίζει ότι **«αυτή η χώ ρα δεν σώ ζεται με τίποτα»** .

Και ξέρεις τι; Τόσα χρόνια που συνυπάρχεις γύρω μας, σε ξέρουμε όλοι. **Ήσουν γραφικός** κι απλά μας θύμωνες!

Πλέον, όμως, έχεις γίνει επικίνδυνος και για εμάς και για τους δικούς μας ανθρώπους. Κάνεις τον πολίτη εκείνον που είναι υπεύθυνος, συνετός και λογικός να τρομοκρατείται, να αισθάνεται περισσότερο μόνος, αφού δεν έχει πια να αντιμετωπίσει μόνο τον ιό και το φόβο, αλλά κι εσένα και την επικινδυνότητά σου.

Να θυμάσαι μόνο πως όπως σε όλες τις κρίσεις, έτσι και τώρα όλοι δίνουμε εξετάσεις. Κι όταν η κρίση περάσει, θα έχουμε όλοι συστηθεί ξανά, από την αρχή.

* **Ο χαρακτηρισμός αφορά μόνο σε εκείνους που θα αναγνωρίσουν τον εαυτό τους διαβάζοντας το παραπάνω κείμενο.**

Θωμάς Μόσχος